

Nejv. s. nevyhověl rekursu K. z těchto důvodů: Napadené usnesení odpovídá věci i zákonu. Bylo-li odepřeno soudní schválení právního jednání, jež se týká majetku nezletilcova, jest jedině oprávněn ku stížnosti zákonný zástupce chráněncův. Spolusmluvník nemůže býti považován za účastníka řízení, za stranu, neboť řízení za účelem vymožení soudního schválení smlouvy souvisí s vnitřním řízením poručenským, na které spolusmluvník nemá nijakého vlivu (§§ 187 a násl. nesp. říz. srov. rozh. nejv. s. č. 5844 sb. n. s.).

Poukazuje-li rekurent na to, že podle doslovu § 9 nesp. říz. jest oprávněn ku stížnosti každý, kdo se pokládá za postižena opatřením prvního soudu, přezírá, že tohoto předpokladu u něho právě není; neboť tím, že rekurent se domáhá schválení zamýšlené pachtovní smlouvy, ještě nenabyl vůči poručenci nijakých práv. Jelikož jde tu o věc vnitřního řízení poručenského, při němž jest tuto posuzovati jen s hlediska prospěšnosti pro chráněnce, může se jako osoba podle § 9 nesp. říz. oprávněná brániti jenom ten, kdo je po zákonu oprávněn chrániti zájmy nezletilcovy, nikoli spolusmluvník, jehož zájmy nepřicházejí pro poručenský soud v úvahu.

Jestliže rekurent převzal pivovar a začal s provozem, než byla pachtovní smlouva soudem schválena a nežádal, aby byla určena přiměřená lhůta ku prohlášení poručenstva, pokud se týče soudního schválení, jde to na jeho vrub a nemůže z toho vzhledem k ustanovení § 865 obč. z. nic vyvozovati (srov. rozhl. č. 902, 6400, 7505 sb. n. s.).

Rozhodnutí nejv. soudu z 9. března 1929.
RI 54/29. Pošva.

Senát-samosoudce.

Vrchní zemský soud pro Čechy jako soud rekursní v právní věci N. žalobce, proti U. o nekalou soutěž (předmět obou sporů hodnocen 5000 Kč) k stížnosti obou stran do usnesení kr. soudu v Jičíně z 13. prosince 1928 Ck IIa 642/28-6 takto se usnesl:

Stížnosti žalovaného se vyhovuje a naříkané usnesení se mění potud, že se vyhovuje návrhu, aby tato pře byla projednána senátem.

Důvody: Z důvodové zprávy o zákonu o nekalé soutěži č. 111/27, a to k jeho § 21 o věcné příslušnosti je zřejmo, že zákonodárce neměl v úmyslu vyloučiti samosoudce z projednávání těchto sporů. Odůvodňujef se tam, proč k projedná-

vání těchto sporů stanoví osnova výlučnou příslušnost sborových soudů I. stolice a zároveň se připomíná: pokud ovšem budou, dány podmínky čl. II č. 1 a čl. VII č. 2 lit. c) zák. z 1. dubna 1921 č. 161 sb. z. a nař. prodlouženého a změněného zákonem z 8. června 1923 č. 123 sb. z. a nař. mohou býti pověřeni projednáváním sporů i samosoudci krajských soudů.

Z toho vysvítá, že cena předmětu sporu nemá vlivu na příslušnost, nýbrž jen na obsazení soudu. Běží tedy především o to, je-li tu předpoklad § 7 a) j. n., totiž jde-li o právní rozepři o právech majetkových, jež náleží před sborové soudy I. stolice v tomto § 7 a) blíže uvedenou.

Rekursní soud nesdílí názor I. soudu, že zákon o nekalé soutěži je svou povahou zákon ochraňující majetková práva ohrožená nekalými machinacemi soutěže.

Podle žalobních údajů učinil žalovaný za účelem soutěže o dobytku, který žalobce nabídl ke koupi Janu H., jakož i o poměrech žalobcových údaje, které se přiči dobrým mravům a jsou způsobilé poškodit žalobce a jeho podnik, že žaluje proto žalobce žalovaného, aby se zdržel takových údajů a nahradil mu náklady sporu.

Tento nárok není však nárokem ryze majetkovým, nýbrž nárokem na ochranu obchodních zájmů žalobcových, kteréž ochrany má býti dosaženo zdržením se údajů, jakých žalovaný učinil.

Ustanovení § 7 a) j. n. proto na tento spor použití nelze a bylo proto stížnosti žalovaného vyhověti.

Rozhodnutí vrch. z. s. v Praze ze dne 12. ledna 1929 č. R IV-2/29.

Dr. Lustig.

O ověřovacích poplatcích.

Do roku 1892 obnášelo kolkovné na soudní podání 72 hal. Rovněž takové kolkovné bylo zapraviti za ověřování věcí knihovních a tabulárních soudem.

V roce 1898 byl tento podací kolek zvýšen na 1 Kč a bylo nějaký čas sporným, zda ověřovací poplatek byl zvýšen ze 72 haléřů na 1 korunu. Bylo pak autenticky vykládáno, že ověřovací poplatek má jako nezměněný platiti dále.

Císařským nařízením č. 279/1915 byl ověřovací poplatek pevně stanoven 1 korunou.

Po zvýšení tohoto poplatku stanoveném zákonem 54/1925 bylo opět sporným, zda zmíněný poplatek obnáší 1 korunu či 3 Kč.